

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ROMERIA.

—¿Ahont aneu?—A Montserrat!!
—¿De ahont veniu?—De Montserrat...

Sijo fos un sabi, ó al menos socio del *Ateneo*, podria dirlosi ab tó de sufissiensia y com qui deixa anar una máxima may sentida, que lo mes difícil del món es fer riurer; pero com no sò mes que lo que sò, 'ls ho dich com una vulgaritat que de mòlt antich tothom sab, porque es notori que en aquest món hi há sempre mòlts mes motius de plorar que de fer una rialla.

Per aixó es que mòltas vegadas lo Noy se trova ennavegat y sense saber cóm surtisen pera contentar als suscriptors que lo llegeixen com antídoto contra la melancolia; per aixó á voltas hem de buscar los assumptos de los articles tant infructuosament com Diógenes buscava un home, y apesar del nostre cuidado, en Lopez se enfada y diu que lo fem quedar malament.

Veyam, avuy ¿qui pagarà la festa? Estem en setembre, mes de ayguats, fruita y romerías... parlem de romerías; y entre ellas, de la mes celebrada, de la de Montserrat. De aquest modo y ab una ecsacta descripció podrán figurar-se que hi han estat los que no han pogut ó volgut anarhi.

Si tots los que puján á Montserrat ho fessin animats de fé religiosa pera adorar á la Verge moreneta, no tindriam res que dir, mes que alabarlos del fondo del nostre cor. Pero apart

de aquets, que són pochs, tots los altres hi van per aprofitar lo xeflis ó tiberi ab que se solemnisa la fontada mes magna de tot l' any.

Aquets últims son aquells que no surten may á fora sens tenir una font ahont esmorsar; y ¿vostés pensarán que beuen aygua? No senyor, no 'n tastan una gota; sols la aprofitan pera refrescar lo vi.

De aquets son los que se aconvoyan en collas numerosas y ténen bandera y música y caball per lo president y burros per la mines-tra; los que van ab uniforme, posan los geperuts y las criaturas á devant y mes á devant encara uns bons mossos ab descomunals culleras y forquillas parodiant los hatxeros.

De aquets son també los honrats menestrals ó pagesos que per tot portan las donas y criaturas y cunyadas y cusins; que avans anavan ab carro propi ó ómnibus de lloguer y que no se descuidan de aprofitar los pollins de Collbató ó la ja abandonada carretera de Casa Masana.

De aquets son finalment los *touristes*, artistas y gent de lletras, que en Montserrat sols veuhen las empinadas rocas, joch de la naturalesa, y las líneas arquitectónicas, joch de la humanitat.

Tots ells, quan arriba la hora, corren cap á la estassió y se embarcan en lo carril (sens pararse en si lo xiulet diu *malo*, *charro*, *feo*, *cursi*, ó altres paraulotas, com suposa lo senyor Manyer), y volan, y avansan y arriban.

¡Ja hi son! Figurémnos també que hi som nosaltres: ¿qué veyem? per lo prompte gent... mòlta gent... massa gent. Tanta, que lo que

sols hi haigi estat en dias de festa, se riurá d' en Patxot quan diu que Montserrat es la mes agradable de las *soletats*.

Per cert no se trova tant romaní en la montanya, com romers en lo monastir; y allí van y vénen, y encenan foch y fan fum y jugan y cridan y xisclan. Cada colla domina tiránicament lo lloch de que se ha apoderat; se amontonan las mil y una especies de vehiculs que han conduhit los visitadors; per tot se cou; per tot se salta; tot se trova convertit en cuyna y saló de ball. Es un alborot titánich que transporta tots los vicis de la societat al lloch que de ordinari ompla ab sa verdor la naturalesa.

Los que han arribat primers, ó están en íntimas relacions ab la gent de aquella terra, no ténen de qué queixarse. No hi há por de que 'ls falti lo quarto de Sant Lluís ó qualsevol altre, conegut per sa comoditat y esbarjo, ab llits tous y roba neta. Mes ¡ay dels descuidats! Pobres dels que han fet tart! Quedarán com la ánima de Garibay entre lo cel y la terra, sense poder aprofitarse de cap dels dos.

Ni una pedra trovarán en que assentarse, porque tot está ocupat. Quartos no n' hi há, llit menos; si vol, que se ajegui á la serena, sobre un matalás de palets y licorellas.

De aquest modo póden passarse vint y quatre horas, ó mes, en peu... dich mentida, lo qui vullia variar de posició pót agenollarse en lo temple, sempre que li donguia la gana. Aixís se passa el dia (á lo menos mòlt entretingut). ¿Y quan arriba la nit? ¡Passiència! que es la virtud que en Montserrat mes se ecersita. Se passen al ras y com se poden las horas foscas,

LO NOY DE LA MARE.

si no se prefereix tornarsen á Monistrol, dant per terminat lo viatge, ó ficarse en la pallissa, ahont podrà participarse de un *totum revolutum* de homens, donas, xichs y grans, de particulars quadros, y curiosas escenas de.

¡Vamos, los hi dich que dóna gust!

Al últim ve la hora de tornarsen. La festa ja se ha acabat: tothom va á la montanya. Allí se trova, en lo descens, broma y bullissi y mes monas que en Tetuan.

Las veus roncás ja se negan á fer crits; las camas no obeheixen al ventre que las porta y se arrastran penosamente costa avall. La quietut y el desaliento succeheixen á la alegría de avans. Lo carril va englutint los torrents de romers de la montanya y los vomita en los *andens* de Barcelona. De allí se espargeixen mústichs y silenciosos per los carrers y se confonen ab la ciutat.

Tot es acabat; sols queda lo recort de una bromassa y... fins al any vinent.

Lo endemá «El Diario» comunica als seus lectors que «á pesar de la concurrencia no hubo que lamentar desman alguno.» Traducsió literal: que no hi va haber cap mort.

L' AVI.

LO QUE PASSA.

En lo món tot passa,
Tot passa en lo món.
Passan advocats,
Mestres y doctors,
Fins per bestia grossa,
També passa 'l bou;
Passan las monedas,
Las falsas y tot,
Que pel que no ho sab
Tot lo groch es or;
Al peix, si no 'l passen
Ell se passa sol;
Passa 'l Carnestoltas,
La festa del Born;
Passa la Quaresma;
Passa 'l mes de Agost;
Y ara pel Setembre
Passa la calor.
Ja 'ls de las barracas
Plegan los taulons
Perque se retreuen
Tots los nadadors;
Ja 'ls aucells no cantan,
O cantan mòlt poch
Y 'ls farsells arreclan
Per tocar lo dos;
Ja las moscas, ara,
Quasi han fet á tots;
Ja 'ls mosquits no volan
Del llit al redor;
Ja 'l que es á la torre
Toca 'l pirandó
Y ve á Barcelona
Tot colrat del sol;
Ja al Principal diuhen
Si vindrá res bo;

Y los del Liceo
Treuen ja la pòls
De tota la orquesta,
Fins la del violon,
Que allí, per tocarlo,
Tots s' hi pintan sols;
Ja en l' Odeon fa dias
Que hi fan molts morts;
Ja obran lo Romea
Tot vestit de nou.
Aixó es lo que passa,
Y algo mes que aixó.

L' ONCLE.

Recomenem als nostres lectors un article de *El Principado* de dimecres passat, que 's titula: No SON HOMBRES TODOS LOS QUE MEAN EN PARED. Lo títol encara no promet lo que dóna l' article.

Diu aquet periódich que 'ns podiam excusar la lámina del nostre número anterior. L' article sobre 'l que reclamem l' atenció, no 's pót excusar, perque l' assumpte es lo mes excusat que 's pót donar. En aixó no hi han excusas que hi valguian.

* *

Lo peixás que ensenyan al cap de munt de la Rambla es una bestiola que mereix la pena. Abell ja n' hi hauria per atiparse una Quaresma entera y encara ne sobraria un bon xich per fer ab arrós los dias de Pasqua.

FABULA.

— Mira, li deya una pussa
A un pobre bou que llaurava,
Mira aquet sòch que tort queda;
¡Quina feyna fas mes mala!
No en va te diuhen los homens
Que per bestia grossa passas.

— Dispensi, senyora pussa,
Dispensi, 'l bou contestava,
No pensava que per có
Se posés tant enfadada;
Mes observi que 'l motiu
De haber notat esta falta
Es perque entre los sòchs drets
Aquell que es tort, mes ressalta.

Redactors de cert diari:
¿La sabeu aquesta fábula?
Jo ja la dava de cor
Quan petit á estudi anava.

LO MESTRE.

REFRANS ADOBATS.

A pedregada forta, ganancias pels vidriers.
Gat ab guants, ningú n' ha vist may.
De mica en mica, se buyda la pica.
Com mes petita es la nou, menos menjar
hi ha.

En lo estiu, tota cuca viu, menos las que 's moren.

Boigs fan bitllas, si 'n fan.

Si vols ser Papa, tréuteu del cap.

La pedra que cau del cel, deixa als fotógrafos sense vidres.

EPÍGRAMAS.

Un pinxo de Barcelona
Girant una cantonada
Ensopegá ab una pedra
Y al moment digné una gracia.

De don Cosme diu la gent
Que per ser rich res li falta....
¡Ojalá tingués ple 'l cap
Com tè plena la butxaca!

Mentres tothom parla de crisis y suposa que no tindrán pa totes las bocas que 'n vullian, se ha obert en Barcelona un nou *papa-dinero* baix la forma de fonda que, ab lo nom de *Hotel Peninsular* se ha plantat en lo carrer de Sant Pau. Apart de la bona distribussió, comoditat y luxu dels quartos, lo mes notable es lo menjador; primer: perque allí se hi serveixen per pochi diners uns *ápats* que 'ls hi podem assegurar que valen una *India*, y segon: perque la sala disposta, adornada y pintada per lo constructor senyor Farrés, y los germans Vancells, satisfá sentiments mes elevats que la gula.

De tots modos los forasters y los farts están de enhorabona y nosaltres, sense ser dels uns ni dels altres, nos ne alegrem.

* *

Senyor relotjer, aquet relotje se m' ha parat.
— Home, que tè de estrany, si lo heu omplert de oli.

— Aixó sí que no; li vaig tirar ab lo setrill de la cuyna y ab un cuydado...!!

* *

Un marit, cansat de las móltras festas y posturas que li feya sa muller li digné un dia:

— Apártat, dona, que ets pesada! semblas una mosca d' ase.

Ella sonrient preguntá:

— Y lo ase quí es?

* *

Un senyó de certa edat preguntava á un metje:

— Un home de xexanta anys que se casi ab una noya joveneta, pót tenir fills?

— Es mòlt possible, jo sè de alguns que n' han tingut.

— ¿Y si lo home es ja de setanta anys?

— ¡Oh! en aquet cas sí, sí; ja hi pót pujar de peus.

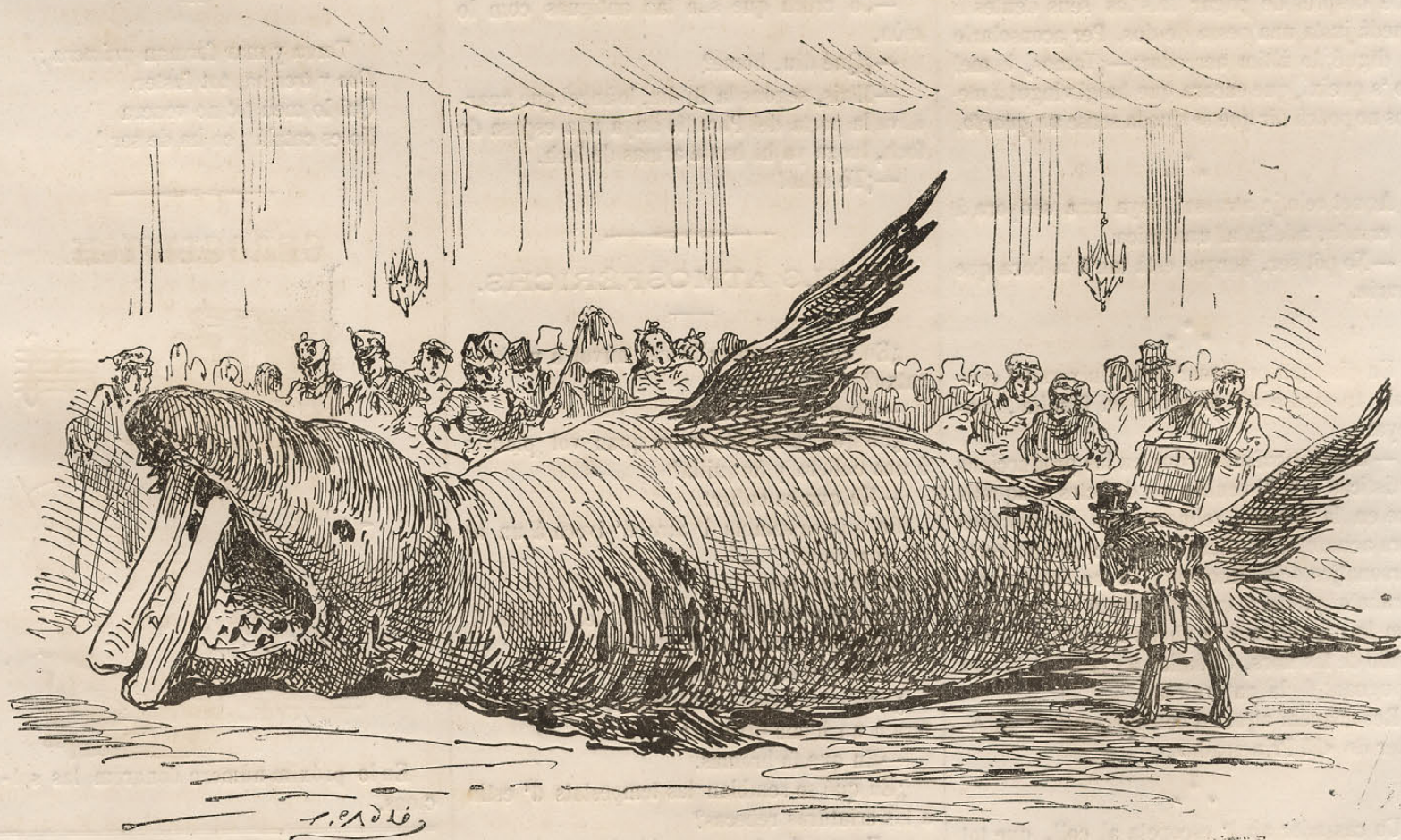
ACTUALITATS (per T. Padró.)

—Dèu lo quart: ¿qué 'm podria retratar?
—No pòt ser, per falta d' aygua. Torni á passar.

—Dèu lo quart: avuy sembla que 'm podrà retratar, perque tè so-
bras d' aygua.
—Sí, senyor: pero no pòt ser perque tinch falta de vidres.

¡Vaya una bestia mes rara!
Ni al Ateneo hi hauria

Cap peix gros que li podria
Passar la ma per la cara.

DITXOS.

Tú, nineta, á ningú estimas
Y 't rodeijan cent amants....
Sempre Dèu ha de dar favas
A aquell que no tè caixals.

Te vaig dir que te estimava
Y 'm vas respondre una fresca ;
No es estrany perque del òm
No se 'n poden cullir peras.

Jo te demanava amor,
Tú matrimoni buscavas
Sens pensar que essent aucell
Val mes de bosch que de gavia.

Habentme escapat de aquella
No 'm vull comprometre ab tú,
Perque lo gat escaldat
Fins de la aigua freda fuig.

Per un altre 'm vas deixar,
Y are estás sens mí y sens l' altre ;
Aixís sabrás que la mel
No es per la boca de l' ase.

Perque tinch diners me buscas
Sens comptar mos cinquanta anys ;
Nineta, no me arreplegas,
Sè que es dur lo *bou* al ast.
Lo cusí.

Un home que tenia una fortuneta se trová
arruinat *gracias* á móltras *desgracias*, de modo
que després de pagar tots los sèus deutes li
quedá justa una pessa de dos. Per aconsolarlo
li digué lo últim acreedor:—¡Vamos, home!
no 's queixi, que encara que haigi vingut á me-
nos no podrà dir que se queda sense *un quarto*.

Aquet relotje atrassa, deya una senyora á
la criada, adelántal una mica.

—No pót ser, perque está tan á la bora que
cauria.

Un distingit professor de la Universitat cen-
tral, trovantse ab nosaltres en familia, nos
deya:

—Los *critiquisadors* que en las produccions
artísticas sols hi veuhén los defectes y aquells
que en la historia rebuscan fets deshonorosos
pera acumular capítols de cárrech contra certs
personatjes ó institucions, se me figuran es-
carabats piloters, que en compte de aprofitar
com la papallona y la abella lo perfum y co-
lorido de las flors, treballan ab la materia mes
repugnant de la naturalesa.

Recomaném aquesta considerassió al gase-
tiller de «El Principado».

Un cassador ab l' escopeta al coll, que tot
cassant s' habia perdut, preguntá á un pagés
que estava fangant en un camp:

—Bon home: ¿per hont tinch de tirar?
—¡Qué m' esplica á mí! contestá 'l pagés.
Tiri per hont vulgui mentres no 'm tiri á mí,
que no soch cap cunill.

Un jutje al sortir de la Audiencia tenia per
costum tencarse en un quarto tot sol ab mitja
dotzena de gossos; preguntat per, qué ho feya,
respongué:

—Després de haber sentit tants informes,
tinch necessitat de véuerme entre animals que
no parlen.

EPITAFI.

La mort no lográ cap cambi,
Al que aquí jau, fer sufrir :
Calavera era en lo món,
Calavera 's trova aquí.

May me he pogut menjar una llagosta tot
sol—deya un fart—á lo menos hem de ser dos:
jo y la llagosta.

—¿Quánt val aquet barret?
—Tres duros.
—¿No 'n pót tréurer res?
—Prou. ¿Vol que n'hi tregui las alas?

—Sab en quín temps se inventaren las ar-
mas de foch?

—Jo créch que són tan antigas com lo
món.

—¿Qué diu, home?

—Miris, segons la Biblia, lo ángel que guar-
dava la porta del Paradís duya una espasa de
foch, luego ya hi havia armas de foch.

—¡Tè rahó!

SÍMILS ATMOSFÉRICHs.

¿En qué se sembla lo cel núvol á un bor-
ratxo?

—En que no está seré.

¿En qué se sembla lo cel quan vol plóurer
á una cullera y forquilla?

—En que es cubert.

En qué se sembla l' aire d' ivern á un *no*
d' una noya?

—En que gela.

En qué se sembla l' humitat dels matins d'
estiu á una guapa noya blanca?

—En que es rosada.

¿En qué se sembla l' humitat de la atmós-
fera á un home divertit?

—En que fa bromas.

¿En qué se semblan las tempestats d' estiu
á las criaturas rebecas?

—En que fan tronar y plóurer.

ENDEVINALLA.

Soluciones á las xaradetas.

I. Sa-bó.—II. Ma-pa.

Sol-lució al geroglífich.

Génit y figura, fins á la sepultura.

XARADETAS.

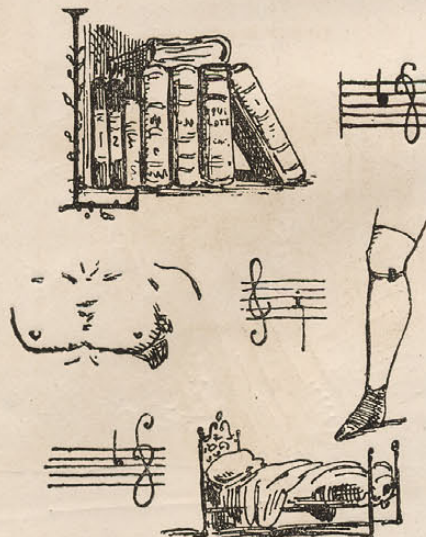
I.

Tot es dintre ma *primera* ;
Lo ximplet tè poch *segon*.
En lo temps de las glassadas
Se torna blanch lo meu *tot*.

II.

Terra y mar forman *primera* ;
Dos y tres ha, tot fuster.
Qui lo meu *tot* no venera
No es catalá ¡ ca ha de ser !

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lu-
cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia,
Pasatge de Escudillers, número 4.